

hold til den gamle § 5, var i Tyveaarsalderen; kun en enkelt har været oppe paa 43 Aar.

§ 6 handler om det, som ogsaa en æret tidligere Taler var inde paa, disse Paalæg, der kunne gives, naar Forbrydelsen er udført under Paavirkning af spirituøse Drikke. Det er en Bestemmelse, som, efter hvad der er oplyst, er anvendt gennemsnitlig en Snes Gange aarlig, og den gør vel nogen Nytte; dog er den utvivlsomt ganske umulig at praktisere med Virkning i København og de større Byer. Ogsaa i de større Byer gælder det ganske sikkert, at man vel giver dem Paalæget, men ser gennem Fingre med, at de alligevel drikke i offentlige Beværtningslokaler eller vise sig paa Gaden i anflugtet Tilstand. Men det er dog oplyst, at i alt Fald et enkelt Sted har man benyttet denne Bestemmelse paa en vistnok overmaade god Maade, idet Politibetjentene forud for Nytaarsaften eller andre Aftener eller Dage, hvor der kan ventes større Uro, f. Eks. forud for Markeder og slikt, have faaet Besked om at passe i særlig Grad paa de Mennesker, som have faaet dette Paalæg, og have disse saa forset sig; har man straks hurtigst muligt slaaet ned paa dem, holdt dem arresterede i den Tid, den paagældende Begivenhed, der kunde give Anledning til Uro, fandt Sted i Byen, og derefter løsladt dem igen. Det kan jo være overmaade hensigtsmæssigt, at man kan anvende Bestemmelsen paa denne Maade. Men i store Byer, navnlig København, er det vist ganske umuligt, at den kan faa nogen Betydning, selv om Politiet har Lister over dem, der have faaet disse Paalæg, og ogsaa, naar en Mand bliver nappet, ser efter, om han nu findes opført paa disse Lister.

Er der ikke i trediesidste Stykke i denne Paragraf en lille Uklarhed? Der staar: „Den, der overtræder et saadant Paalæg, anses med Fængsel paa sædvanlig Fangekost eller Tvangsarbejde indtil 3 Maaneder”. Skulle disse 3 Maaneder gaa saavel paa Fængsel paa sædvanlig Fangekost som paa Tvangsarbejde? Jeg antager egentlig ikke, det er Mening, men det var dog rart at at faa det udtrykt ganske klart.

Jeg anser den Forandring, den højtærede Minister har foretaget i § 8 med Hensyn til Opholdspligten, for at være en heldigere Bestemmelse end den, der fandtes i det tidligere Lovforslag. Det er jo ikke faa Tilfælde, hvor denne Opholdspligt er bleven anvendt. I Aarene fra 1906—08 er der i alt givet 512 saadanne Opholdsmaal, og der er det mærkelige, at de 511 af de

512 ere Mænd, kun i eet Tilfælde er Bestemmelsen anvendt paa en Kvinde.

Med Hensyn til andet Kapitel har jo Bestemmelsen i § 13 haft til Følge, at Vand- og Brødstraffen saa godt som overalt er bleven afløst af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Gange saa lang Tid. Medens i 1904 her i København 700 Personer bleve dømt til Vand- og Brødstraf og kun 50 til Fængsel paa almindelig Fangekost, saa er det 4 Aar efter i 1908 saaledes, at omtrent 800 ere blevene idømte Fængsel paa almindelig Fangekost og kun 50 Fængsel paa Vand og Brød. Men naar jeg ser paa denne Paragraf og saa paa § 11, hvor der vedblivende staar lige som i den gamle Lov, at saa snart Forholdene nødvendiggøre det, bliver der ved Lov at indrette en for hele Landet fælles Tvangsarbejdsanstalt, som Statskassen skal betale, saa forekommer det mig, at disse Bestemmelser kunde give Anledning til et Øjeblik at dvæle ved Straffeudstaaelsesspørgsmaalet. Det har jo to Sider, den økonomiske og den strafferetlige, altsaa Hensynet til Retssikkerheden. Med Hensyn til den økonomiske er det en Kendsgerning, at Delinkventomkostningerne ved den midlertidige Straffelovs Indførelse af de langvarige Fængselsstraffe og de nye Bødeafsoningsregler, særlig ganske vist for Byerne, ere stegne meget betydeligt. Og det forekommer mig, at man maa gøre gældende og gøre gældende med Styrke, at Staten maa overtage en Del af disse Delinkventudgifter. At lade disse Delinkventudgifter blive ved Kommunerne, saaledes som Forholdene ere nu, hvor det drejer sig om rene Statsopgaver, er ganske urimeligt. Ogsaa Loven om Alimentationsbidrag til uægte Børn har indført nye Afsoningsregler foruden alle de øvrige for Kommunerne i høj Grad byrdefulde Bestemmelser. Utvivlsomt burde der allerede ved den midlertidige Straffelov af 1905 have været indrettet to for hele Landet fælles Centralfængsler i Forbindelse med Tvangsarbejdsanstalter til Udtaaelse af de langvarige Fængselsstraffe. Dette med Hensyn til det økonomiske. Men med Hensyn til det strafferetlige er det en Kendsgerning, at Personer, som ere idømte Tvangsarbejde her i København, ikke sjældent have maattet hense i ikke saa kort Tid i Varetægtsfængsel, efter at de have faaet deres Dom, fordi der ikke har været Plads i nogen af de paa Sjælland værende Tvangsarbejdsanstalter. Vestre Fængsel her er jo til Stadighed overfyldt, og Bødeafsoningerne trække derfor ud i en Uendelighed, og den